Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 2 lipca 2015 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Wspólna polityka rolna — System płatności jednolitych — Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 — Artykuł 34 ust. 2 lit. a) — Pojęcie „powierzchni kwalifikującej się do objęcia pomocą” — Pojęcie „powierzchni użytków rolnych” — Powierzchnia stanowiąca renaturyzowaną okładzinę zamkniętego składowiska odpadów — Wykorzystanie do prowadzenia działalności rolniczej — Dopuszczalność

W sprawie C-422/13

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht (Niemcy) postanowieniem z dnia 15 lipca 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 25 lipca 2013 r., w postępowaniu:

Landesamt für Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes Schleswig-Holstein

przeciwko

Ucie Wree,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, S. Rodin, A. Borg Barthet (sprawozdawca), E. Levits, i F. Biltgen, sędziowie,

rzecznik generalny: Niilo Jääskinen,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Landesamt für Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes Schleswig-Holstein, przez W. Ewera i A. Behnsena, Rechtsanwälte,

— w imieniu U. Wree, przez A. Kröner, Rechtsanwältin,

— w imieniu rządu duńskiego, przez C. Thorninga oraz R. Holdgaarda, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

— w imieniu Komisji Europejskiej, przez H. Kranenborga oraz G. von Rintelena, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 17 lipca 2014 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30, s. 16; sprostowanie, Dz.U. 2010, L 43, s. 7).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Landesamt für Landwirtschaft, Umwelt und ländliche Räume des Landes Schleswig-Holstein (regionalnym urzędem ds. rolnictwa, środowiska i obszarów wiejskich kraju związkowego Szlezwik-Holsztyn, zwanym dalej „Landesamt") a panią Utą Wree, dotyczącego uwzględnienia, jako powierzchni kwalifikujących się do objęcia przedmiotową pomocą, powierzchni stanowiących renaturyzowaną okładzinę dwóch składowisk odpadów, z których jedno znajduje się w fazie zamykania, zaś drugie – pod poeksploatacyjnym nadzorem.

Ramy prawne

Prawo Unii

Rozporządzenie nr 73/2009

3 Z dniem 1 stycznia 2009 r. rozporządzenie nr 73/2009 uchyliło i zastąpiło rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1; sprostowanie, Dz.U. 2004, L 94, s. 70).

4 Motyw 7 rozporządzenia nr 73/2009 ma następujące brzmienie:

„W rozporządzeniu […] nr 1782/2003 uznano pozytywny wpływ trwałych użytków zielonych na środowisko. Należy zachować środki przewidziane w tym rozporządzeniu, zmierzające do zachęcenia do utrzymywania istniejących trwałych użytków zielonych, zapobiegając w ten sposób ich masowemu przekształcaniu w grunty orne".

5 Zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 73/2009:

„[…]

c) »działalność rolnicza« oznacza produkcję, hodowlę lub uprawę produktów rolnych, włączając w to zbiory, dojenie, chów zwierząt oraz utrzymywanie zwierząt do celów gospodarskich, lub utrzymywanie gruntów w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska, zgodnie z art. 6;

[…]

h) »powierzchnia użytków rolnych« oznacza każdą powierzchnię zajmowaną przez grunty orne, trwałe użytki zielone lub uprawy trwałe”.

6 Artykuł 34 rozporządzenia nr 73/2009 przewidywał:

„1. Wsparcie w ramach systemu płatności jednolitej jest przyznawane rolnikom w momencie aktywowania uprawnienia do płatności na kwalifikujący się hektar. Aktywowane uprawnienia do płatności dają prawo do płatności kwot w nich określonych.

2. Do celów niniejszego tytułu »kwalifikujący się hektar« oznacza:

a) każdą powierzchnię użytków rolnych gospodarstwa oraz wszelkie obszary obsadzone zagajnikami o krótkiej rotacji (kod CN ex 0602 90 41), wykorzystywane do prowadzenia działalności rolniczej lub, jeżeli obszary są wykorzystywane także do prowadzenia działalności pozarolniczej, głównie wykorzystywane do prowadzenia działalności rolniczej […].

[…]”.

Rozporządzenie (WE) nr 1120/2009

7 Artykuł 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1120/2009 z dnia 29 października 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania systemu płatności jednolitej przewidzianego w tytule III rozporządzenia nr 73/2009 (Dz.U. L 316, s. 1) stanowił:

„Do celów tytułu III rozporządzenia […] nr 73/2009 i niniejszego rozporządzenia, zastosowanie mają następujące definicje

a) »grunty orne« oznaczają grunty uprawiane do produkcji roślin lub utrzymywane w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska, zgodnie z art. 6 rozporządzenia […] nr 73/2009 […]

[…]

c) »trwałe użytki zielone« oznaczają grunty zajęte pod uprawę traw lub innych pasz z roślin zielonych naturalnych (samosiewnych) lub powstałych w wyniku działalności rolniczej (wysiewanych), niepodlegające płodozmianowi w gospodarstwie przez okres pięciu lat lub dłużej, z wyłączeniem obszarów odłogowanych […]; a w tym celu »trawy lub inne pasze z roślin zielonych« oznaczają wszelkie rośliny zielne, rosnące tradycyjnie na naturalnych użytkach zielonych lub zazwyczaj zawarte w mieszankach nasion przeznaczonych do zasiewania użytków zielonych lub łąk w państwie członkowskim (wykorzystywanych bądź nie do wypasania zwierząt) […]”.

8 Zgodnie z art. 9 rozporządzenia nr 1120/2009:

„Do celów art. 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia […] nr 73/2009, jeżeli powierzchnia użytków rolnych gospodarstwa wykorzystywana jest także do prowadzenia działalności pozarolniczej, powierzchnia ta uważana jest za wykorzystywaną głównie do prowadzenia działalności rolniczej, o ile jej prowadzenie nie jest znacząco utrudnione przez intensywność, charakter, okres trwania i harmonogram działalności pozarolniczej.

Państwa członkowskie ustalają zasady wykonania przepisów akapitu pierwszego na swoim terytorium”.

Rozporządzenie (WE) nr 1122/2009

9 Zgodnie z art. 58 akapit trzeci rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. L 316, s. 65), jeśli różnica między obszarem zadeklarowanym przez rolnika a obszarem, odnośnie do którego spełnione zostały wszystkie przesłanki przyznania pomocy, przekracza 50% tego drugiego obszaru, nie przyznaje się żadnej pomocy, a rolnika wyklucza się również z otrzymywania pomocy do wysokości równej kwocie odpowiadającej różnicy między tymi dwoma obszarami.

Dyrektywa 1999/31/WE

10 Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, s. 1) stanowi:

„Uwzględniając spełnienie wymagań dyrektywy [Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s. 39)], w szczególności jej art. 3 i 4, celem niniejszej dyrektywy jest – poprzez surowe wymagania eksploatacyjne i techniczne dotyczące odpadów i składowisk – zapewnienie środków, procedur i zasad postępowania zmierzających do zapobiegania negatywnym dla środowiska skutkom składowania odpadów w trakcie całego cyklu istnienia składowiska, w szczególności zanieczyszczeniu wód powierzchniowych, wód gruntowych, gleby i powietrza oraz skutk[om] dla środowiska globalnego, włącznie z efektem cieplarnianym, a także wszelkie[mu] ryzyk[u] dla zdrowia ludzkiego lub [do] zmniejszenia w jak największym stopniu”.

11 Zgodnie z art. 13 dyrektywy 1999/31:

„Państwa członkowskie podejmują środki, aby, gdzie stosowne, zgodnie z zezwoleniem:

[…]

c) gdy składowisko zostanie ostatecznie zamknięte, podmiot zajmujący się składowiskiem [był] odpowiedzialny […] za jego utrzymanie, nadzór i kontrolę w fazie późniejszej ochrony przez okres tak długi, jak wymaga się tego decyzją właściwych władz, biorąc pod uwagę okres, w którym składowisko może stanowić zagrożenie.

Podmiot zajmujący się składowiskiem zawiadamia właściwe władze o wszelkich negatywnych skutkach dla środowiska ujawnionych w wyniku procedury kontrolnej oraz działa zgodnie z decyzją właściwych władz w sprawie rodzaju i ram czasowych środków korygujących, które należy przedsięwziąć;

d) tak długo, jak właściwe władze uznają, że składowisko odpadów może stanowić zagrożenie dla środowiska i bez uszczerbku dla ustawodawstwa wspólnotowego lub krajowego dotyczącego odpowiedzialności prawnej przechowującego odpady, podmiot zajmujący się składowiskiem odpadów [był] odpowiedzialny za nadzór i analizę gazów składowiskowych oraz odcieku ze składowiska, a także wymagań dotyczących wód gruntowych w okolicy składowiska, zgodnie z załącznikiem III”.

Prawo niemieckie

12 Z postanowienia odsyłającego wynika, że zgodnie z § 3 ust. 10 Gesetz zur Förderung der Kreislaufwirtschaft und Sicherung der umweltverträglichen Beseitigung von Abfällen (Kreislaufwirtschafts- und Abfallgesetz) (ustawy o promowaniu recyklingu oraz o zapewnieniu ekologicznego usuwania odpadów) składowiska stanowią budynki lub instalacje służące do usuwania odpadów. W każdym razie pozostają nimi tak długo, jak podlegają obowiązkowi poeksploatacyjnego nadzoru lub przepisom w dziedzinie bezpieczeństwa.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

13 Pani Uta Wree jest weterynarzem i prowadzi owczarnię. Hoduje w niej w szczególności owce i chowa jagnięta rzeźne.

14 Należące do niej stada wypasają się na różnych terenach zielonych na terenach okręgu Nordfriesland (Niemcy) i okręgu Schleswig-Flensburg (Niemcy).

15 Owe użytki zielone obejmują w szczególności renaturyzowaną okładzinę składowiska odpadów Ahrenshöft w okręgu Nordfriesland oraz składowiska Schleswig-Haferteich w okręgu Schleswig-Flensburg. Na obu tych naziemnych składowiskach faza składowania odpadów została zakończona. Składowisko Ahrenshöft znajduje się jeszcze w fazie zamykania i zostanie niebawem objęte fazą nadzoru poeksploatacyjnego, zaś składowisko Schleswig-Haferteich jest już objęte fazą poeksploatacyjnego nadzoru.

16 Zgodnie z umowami zawartymi między U. Wree i podmiotami eksploatującymi wspomniane składowiska jest ona uprawniona do nieodpłatnego wypasania swych owiec na terenach zielonych położonych na tych składowiskach.

17 Umowa zawarta między U. Wree i podmiotem eksploatującym składowisko Ahrenshöft jest oznaczona jako „umowa dzierżawy poszczególnych gruntów rolnych”. Zgodnie z § 7 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie tej umowy „dzierżawa ma na celu zapobieganie zarośnięciu gruntu, [a] dzierżawca jest zobowiązany do zapobiegania, w porozumieniu i we współpracy z wydzierżawiającym, powstawaniu szkód w darninie”.

18 Paragraf 19 ust. 1 tej umowy stanowi:

„Wydzierżawiający lub osoba przez niego upoważniona mają w każdym czasie prawo wstępu na wydzierżawione grunty i zlecania ich kontroli”.

19 Od 2007 r. U. Wree jest też związana umowami zawartymi z podmiotem eksploatującym składowisko Schleswig-Haferteich.

20 W dniu 11 maja 2010 r. U. Wree złożyła wniosek o przyznanie pomocy w ramach systemu płatności jednolitych za rok 2010 i zgłosiła w tym celu powierzchnię kwalifikującą się do objęcia tą pomocą, którą oszacowała na 25,5098 ha i w której ujęła tereny zielone położone na składowiskach Ahrenshöft i Schleswig-Haferteich.

21 Decyzją z dnia 14 grudnia 2010 r. Landesamt oddalił ów wniosek z tego względu, że odnośne obszary o powierzchni 19,7855 ha nie figurowały w rejestrze gruntów rolnych, a zgłoszony przez U. Wree obszar kwalifikujący się do objęcia pomocą powinien wynosić w rzeczywistości 5,7243 ha. W konsekwencji Landesamt postanowił, na podstawie art. 58 akapit trzeci rozporządzenia nr 1122/2009, że U. Wree nie powinna otrzymać żadnej pomocy w ramach systemu płatności jednolitych.

22 U. Wree wniosła skargę administracyjną na decyzję wydaną przez Landesamt. Wskazała ona, że użytkuje obszary położone na rzeczonych składowiskach jako użytki zielone w celu hodowli owiec oraz że niweluje nierówności i kosi niektóre części tychże obszarów. Ponadto na poparcie swej skargi podniosła ona, że cała powierzchnia tych składowisk może być wykorzystywana bez ograniczeń w celu wypasania owiec.

23 Decyzją z dnia 31 marca 2011 r. Landesamt oddalił wspomnianą skargę jako bezzasadną. Na poparcie swej decyzji wskazał on, że obszary objęte wnioskiem złożonym przez U. Wree nie stanowią powierzchni użytków rolnych w rozumieniu rozporządzenia nr 73/2009, lecz zamknięte składowiska w rozumieniu Deponieverordnung (rozporządzenia w sprawie składowisk odpadów).

24 W dniu 15 kwietnia 2011 r. U. Wree wniosła skargę na tę decyzję do Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (sądu administracyjnego Szlezwik-Holsztyn), podnosząc w szczególności, że nie można uznać, iż przedmiotowe powierzchnie są przede wszystkim przedmiotem „użytkowania" jako zamknięte składowiska, gdyż chodzi tu o pewien stan, a nie o użytkowanie. Landesamt podniósł natomiast, że wspomniane powierzchnie są wykorzystywane przede wszystkim jako składowiska znajdujące się pod poeksploatacyjnym nadzorem oraz że ze względów stabilności składowisk na tych powierzchniach mogą być wypasane w sposób kontrolowany owce. Według Landesamt podmioty prowadzące składowiska udostępniły nieodpłatnie przedmiotowe powierzchnie U. Wree głównie po to, by uniknąć szkodliwych procesów biologicznych, które wpływają na stabilność owych składowisk.

25 Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2012 r. Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht uwzględnił skargę U. Wree. Orzekł on, iż U. Wree miała prawo do płatności jednolitej za rok 2010 i że wspomniane powierzchnie winny zostać uwzględnione przy obliczaniu pomocy objętej wnioskiem zainteresowanej.

26 Postanowieniem z dnia 3 września 2012 r. Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht (wyższy sąd administracyjny Szlezwik-Holsztyn) zezwolił Landesamt na wniesienie odwołania od tego wyroku.

27 Landesamt podniósł przed sądem odsyłającym w szczególności, że obszary składowisk Ahrenshöft i Schleswig-Haferteich nie powinny zostać uznane za powierzchnie użytków rolnych w rozumieniu art. 2 lit. h) rozporządzenia nr 73/2009.

28 Uznawszy, iż rozstrzygniecie sporu w postępowaniu głównym zależy od wykładni prawa Unii, Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy dany grunt stanowi powierzchnię użytków rolnych w rozumieniu art. 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 73/2009, również wtedy, gdy jego użytkowanie służy celom rolniczym (wypas w ramach hodowli owiec), jednakże grunt ten tworzy okładzinę składowiska odpadów znajdującego się pod poeksploatacyjnym nadzorem?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

29 W ramach tego pytania sąd odsyłający zapytuje się w istocie, czy art. 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 73/2009 należy interpretować w ten sposób, że powierzchnią użytków rolnych w rozumieniu tego przepisu stanowi powierzchnia, która jest wprawdzie wykorzystywana do wypasu w ramach hodowli owiec, lecz tworzy ona okładzinę składowiska odpadów znajdującego się pod poeksploatacyjnym nadzorem.

30 Zgodnie z tym przepisem do objęcia pomocą kwalifikuje się w szczególności każda powierzchnia użytków rolnych gospodarstwa wykorzystywana do prowadzenia działalności rolniczej lub, jeżeli obszary są wykorzystywane także do prowadzenia działalności pozarolniczej, głównie wykorzystywana do prowadzenia działalności rolniczej.

31 Pojęcie „powierzchni użytków rolnych” jest zdefiniowane w art. 2 lit. h) rozporządzenia nr 73/2009 jako „każda powierzchnia zajmowana przez grunty orne, trwałe użytki zielone lub uprawy trwałe”.

32 W postępowaniu głównym bezsporny jest fakt, iż przedmiotowe powierzchnie są wykorzystywane jako użytki zielone.

33 Jednakże aby takie powierzchnie mogły zostać uznane za „trwałe użytki zielone”, a zatem za „powierzchnie użytków rolnych” w rozumieniu art. 2 lit. h) rozporządzenia nr 73/2009, muszą one odpowiadać definicji zawartej w art. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1120/2009, zgodnie z którą „trwałe użytki zielone” oznaczają „grunty zajęte pod uprawę traw lub innych pasz z roślin zielonych naturalnych (samosiewnych) lub powstałych w wyniku działalności rolniczej (wysiewanych), niepodlegające płodozmianowi w gospodarstwie przez okres pięciu lat lub dłużej, z wyłączeniem obszarów odłogowanych”. Ów przepis stanowi, że«w tym celu »trawy lub inne pasze z roślin zielonych« oznaczają wszelkie rośliny zielne, rosnące tradycyjnie na naturalnych użytkach zielonych lub zazwyczaj zawarte w mieszankach nasion przeznaczonych do zasiewania użytków zielonych lub łąk w państwie członkowskim (wykorzystywanych bądź nie do wypasania zwierząt)”.

34 Przede wszystkim, jeśli chodzi o kwestię, czy powierzchnie tworzące okładzinę składowisk odpadów znajdujących się pod poeksploatacyjnym nadzorem mogą być uznane za „grunty” w rozumieniu tego przepisu, należy zaznaczyć, że U. Wree stwierdziła w swych uwagach na piśmie, iż składowiska, których dotyczy postepowanie główne, pokryte są różnymi warstwami, w tym wyższą warstwą zawierającą składniki obecne w glebie naturalnej, mianowicie piasek i glinę.

35 Z zastrzeżeniem ustaleń, jakich powinien dokonać sąd odsyłający w tym zakresie, jeśli renaturyzowana okładzina tych składowisk odpadów ma właśnie na celu być jak najbardziej zbliżona do powierzchni naturalnej pokrytej trawą oraz innymi zielonymi roślinami paszowymi, to należy uznać ja za „grunt” w rozumieniu rozporządzenia nr 73/2009.

36 Następnie co się tyczy uznania omawianych powierzchni za „trwałe użytki zielone” w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1120/2009, kwalifikacja ta zależy od faktycznego przeznaczenia tych gruntów, zważywszy, że powierzchnię wykorzystywaną jako „trwałe użytki zielone” w rozumieniu tego przepisu należy uznać za „powierzchnię użytków rolnych” (zobacz analogicznie wyrok Landkreis Bad Dürkheim, C-61/09, EU:C:2010:606, pkt 37).

37 Wynika stąd, że przewidziana w umowie dzierżawy okoliczność, iż działalność wykonywana przez U. Wree na powierzchniach, których dotyczy postępowanie główne, ma również na celu zapobieganie zarośnięciu tych powierzchni lub ograniczenie tego zjawiska w celu uniknięcia zniszczenia okładziny składowisk odpadów jest w tym względzie bez znaczenia.

38 Podobnie, podniesiona przez Landesamt okoliczność, że wspomniane powierzchnie podlegają systemowi gospodarowania odpadami, nie może jako taka stać na przeszkodzie uznaniu ich za „trwałe użytki zielone” w rozumieniu tego przepisu.

39 Z powyższych rozważań wynika, że powierzchnia, która obejmuje okładzinę składowiska odpadów znajdującego się pod poeksploatacyjnym nadzorem, stanowi „powierzchnię użytków rolnych” w rozumieniu art. 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 73/2009, jeśli jest ona faktycznie wykorzystywana jako trwałe użytki zielone, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

40 W celu udzielenia sądowi odsyłającemu przydatnej odpowiedzi należy dodać, że aby powierzchnie użytków rolnych, których dotyczy postępowanie główne, kwalifikowały się do objęcia pomocą na podstawie art. 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 73/2009, powinny być one wykorzystywane do prowadzenia działalności rolniczej lub, jeżeli obszary są wykorzystywane także do prowadzenia działalności pozarolniczej, głównie wykorzystywane do prowadzenia działalności rolniczej.

41 Artykuł 9 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1120/2009 stanowi w tym względzie, że powierzchnia uważana jest za wykorzystywaną głównie do prowadzenia działalności rolniczej, o ile jej prowadzenie nie jest znacząco utrudnione przez intensywność, charakter, okres trwania i harmonogram działalności pozarolniczej.

42 W niniejszym przypadku bezsporne jest, że U. Wree wypasa swe stada na powierzchniach, które obejmują renaturyzowaną okładzinę obu składowisk. W zakresie, w jakim działalność ta polega na hodowli i posiadaniu zwierząt dla celów działalności rolniczej, stanowi ona „działalność rolniczą" w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia nr 73/2009.

43 Sąd odsyłający powinien również sprawdzić, czy działalność pozarolnicza była wykonywana na spornych powierzchniach oraz, w razie potrzeby, okoliczności, w jakich była ona wykonywana, zważywszy, że przewidziana w umowie lub w przepisach prawnych sama możliwość wykonywania działalności pozarolniczej na przedmiotowych powierzchniach nie wystarczy, by mogły one zostać uznane za faktycznie wykorzystywane do wykonywania takiej działalności. Wynika stąd, że w niniejszej sprawie okoliczność, iż na podstawie umowy dzierżawy wydzierżawiający ma w każdym czasie prawo wstępu na powierzchnie, których dotyczy postępowanie główne, i zlecania ich kontroli, nie przesądza o faktycznym wykorzystaniu tych powierzchni.

44 Wreszcie należy przypomnieć, że aby powierzchnie użytków rolnych, których dotyczy postępowanie główne, mogły kwalifikować się do objęcia pomocą na podstawie art. 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 73/2009, powinny one składać się na gospodarstwo danego rolnika. Trybunał orzekł w tym względzie, iż ma to miejsce wówczas, gdy owemu rolnikowi przysługuje uprawnienie do zarządzania nimi do celów prowadzenia działalności rolniczej, to znaczy gdy ten rolnik dysponuje w odniesieniu do tych powierzchni wystarczającą samodzielnością przy prowadzeniu działalności rolniczej (zobacz analogicznie wyrok Landkreis Bad Dürkheim, C-61/09, EU:C:2010:606, pkt 58, 62).

45 Mając na względzie całość powyższych rozważań, na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że art. 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 73/2009 należy interpretować w ten sposób, iż powierzchnia, która obejmuje okładzinę składowiska odpadów znajdującego się pod poeksploatacyjnym nadzorem, stanowi „powierzchnię użytków rolnych" w rozumieniu tego przepisu, jeśli jest ona faktycznie wykorzystywana jako trwałe użytki zielone.

W przedmiocie kosztów

46 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 należy interpretować w ten sposób, że powierzchnia, która obejmuje okładzinę składowiska odpadów znajdującego się pod poeksploatacyjnym nadzorem, stanowi „powierzchnię użytków rolnych" w rozumieniu tego przepisu, jeśli jest ona faktycznie wykorzystywana jako trwałe użytki zielone.

Podpisy